

palusest ka kõrwa. Se oli poisil väga mola pärast. Siis tema läks pääwal jälle oma teed. Aga mis teed need olid, mis tema läis? Pääwa otsa ta kerjas ehk wedeles muidu teiste lastega linna ulitsad laudu, tegi wallatust ja koerust. Wahest läks tema ka maale, marju otsima ehk muidu metsa hulkuma. Kohtu poolest oli temale küll üks sep waele-lapse käemeheks seatud, aga se oli, paragu Zumal, joomakoer, ja ei kuulanud tema järel ka mitte enam, kui teised linna rahwas. Opetaja oli ka juba wana, haiglane mees, kes enam ei saanud palju niisuguste asjade järel kuulata. Nenda oli Jaagup üsna oma enese hoolets. Ei tema ei teadnud ei Zumalat ega inimesi karta, muid' kui aga öö ja marjaaea-wahid, ja nende eest ennast lawalaste hoida öpis tema pea. Se oli poisil ka väga tarwis teha, sest homitu löidu aéal ja öhtu loiwalgel puges pois aeadest läbi ehk ronis üle müüri, et tema enesele linna kodanikute aeadest õuni ja marju saaks korjata. Selle töö juures oli tema ni lawal, et teda ilmas kätte ei saadud. Tema hatas aga ka talwe peale mõtlema ja kerjas omale riidid ja fingi. Seda mõistis tema ka pea ära, et inimesed enam tema peale halastasid ja rohkemaste andsid, kui temal hilbud ja nartjud ümber olid, kui siis, kui temal terwemad riided seljas olid. Sellepärast pani tema terwemaid ja paremaid asju, mis temale anti kõrwale. Wana

benes puu, mis tema metsas oli leidnud, oli temal firstu, aida ja lapi eest, senna korjas tema oma warandust ja wõtis sealt wälja kui tarwis läks.

Wahest teenis tema enesele ka mõned kopikad ja sai paremat suutäit suhu pista, kui ühel ehk teisel natukesel abiks oli, wet ja puid kandmas ehk tergemat tööd tehes. Aga seda teenitud raha tema ei hoidnud mitte tarwilise asjade ostmiseks, waid pillas seda saia- ja mu tühja majuse asja peale ära. Ihu poolest oli tema priist ja tugew. Ja et tema ka tulise waimuga ja väga äkilise wiha meelega oli, sellepärast kartsid teised poisid teda väga. Nenda elas tema juba paar aastat linnas edasi ja oli seesugune elu väga poisi meele pärast, et temal lootus oli, et tema ilmas otsa ei saaks. Korraga aga läks lugu ometegi teiseks.

Ühel öhtul, kui Jaagup parajaste ülema kohtuwanema marja-aedas väga magusa ploomipu all istus ja marju, mis mola pärast oli teist teise järele suhu pistis, astus waht' tasakoste tema selja taha ja wõttis poisi finni. Pois pandi õõseks wangi lotta, mis sugugi tema meele pärast ei olnud. Teisel pääwal wiidi kohtu etc. Seal kuulati siis järel, kes ja kust tema olle. Selle läbi sai siis ka awalikute, et tema üheteistkümnene aastane ja weel kuusil koolis ep olnud käinud ja ka et sep temale enne jo kohtu polest käemeheks oli seatud. Rohus mõistis, et sep teda pidi enese